

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1569/2015
24.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца С.З. из З., чији је пуномоћник Г.С., адвокат из Ч., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Зрењанин, коју заступа Државни правобранилац Републике Србије, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 761/15 од 18.05.2015. године, у седници већа од 24.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I Делимично се УСВАЈА ревизија тужиоца, и **УКИДАЈУ СЕ** пресуда Основног суда у Зрењанину П1. 328/13 од 11.02.2015. године у делу којим је одбијен као неоснован део тужбеног захтева тужиоца за исплату разлике зараде за прековремени рад и ноћни рад са припадајућом законском затезном каматом и уплату припадајућих доприноса обавезног осигурања, и за накнаду парничних трошкова, и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 761/15 од 18.05.2015. године, у делу којим је потврђен наведени део првостепене пресуде и предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење.

II. У преосталом делу, ревизија тужиоца **ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена.

Образложење

Пресудом П1. 328/13 од 11.02.2015. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му исплати разлику зараде за време коришћења годишњег одмора са припадајућом законском затезном каматом, и на име накнаде за прековремени рад и ноћни рад за период од септембра 2011. године закључно са децембром 2011. године у појединачним месечним износима наведеним изреком са припадајућом законском затезном каматом, као и да надлежним фондовима на наведене износе уплати доприносе обавезног осигурања на име тужиоца и да му накнади парничне трошкове са припадајућом законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 761/15 од 18.05.2015. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и потребе уједначавања судске праксе.

Будући да је тужба у овом поступку поднета 30.10.2013. године и да је побијана другостепена пресуда донета 18.05.2015. године у овом поступку примењује се важећи Закон о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14).

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, у односу на део нижестепених пресуда којима је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату увећане плате по основу прековременог рада и ноћног рада у спорном периоду, због потребе уједначавања судске праксе, због различитог одлучивања апелационих судова о праву полицајца и овлашћених службених лица на увећање плате због рада у време државних и верских празника, рада ноћу и прековременог рада.

С обзиром на наведено, Врховни касациони суд је испитао нижестепене пресуде у наведеном делу, у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у спорном периоду током 2011. године обављао посао полицајца и у то време је радио прековремено и ноћу. На основу налаза вештака економско финансијске струке, којим је извршено упоређивање коефицијената тужиоца и упоредног радника М.П., распоређене на административно техничким и дактилографским пословима, утврђено је да је коефицијент тужиоца за 44,24% већи у односу на коефицијент државног службеника М.П., па је тужбени захтев тужиоца одбијен.

По оцени Врховног касационог суда, у овом делу нижестепених пресуда је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Чланом 147. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 63/09), ставом првим је прописано да се због посебних услова рада, опасности за живот и здравље, одговорности, тежине и природе послова, рада на дан празника који је нерадни дан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурстава, приправности и других видова нередовности у раду, запосленима у Министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун плата који су од 30 до 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а у висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената из члана 146. став 1. овог закона. Ставом трећим је прописано да се на права и обавезе проистекле из напред наведених посебних услова рада не примењују одредбе општих радноправних прописа о увећаној заради.

Из наведене законске одредбе произилази да тужилац има право на увећање плате по основу прековременог и ноћног рада, уколико није добио увећање основне плате од 30 до 50% по том основу у спорном периоду. С обзиром на садржину члана 147. Закона о полицији, упоредни радник мора бити овлашћено службено лице са истим степеном стручне спреме као тужилац, које нема нередовност у раду. Стога се не може прихватити закључак нижестепених судова да је тужбени захтев тужиоца неоснован јер му је увећан коефицијент по основу нередовности, упоређујући основни и додатни коефицијент радног места тужиоца са коефицијентима запосленог који је распоређен на административно техничке и дактилографске послове. Стога су нижестепене пресуде у овом делу укинуте.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и донети правилну и закониту одлуку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу I изреке, на основу члана 416. став 2. ЗПП.

По оцини Врховног касационог суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, у односу на део нижестепених пресуда којима је одбијен његов тужбени захтев за исплату накнаде плате за време коришћења годишњег одмора за спорни период, будући да нема потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни потребе за разматрањем правних питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца у овом делу није дозвољена.

Тужбом од 30.10.2013. године тужилац је тражио исплату разлике плате у укупном износу од 28.000,00 динара. Побијаним делом нижестепених пресуда одбијен је његов тужбени захтев за исплату разлике плате за време коришћења годишњег одмора у укупном износу од 1.879,77 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Будући да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца у овом делу није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу II изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**